

שנה
שמינית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות
מין ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת בהעלותך תשפ"ה

אמנת השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:18	20:20	* 19:29	ת"א
21:16	20:20	19:28	חיפה
21:19	20:23	19:32	ב"ש
21:15	20:20	19:28	
* לנוהגים 40 דק': 19:09			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת בהעלותך תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש במדבר

1 עם ישראל חי וקיים!

פרשה למעשה:

9 מי שלא טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת?

12 מאיר את הנשמות

16 לא משלימים עם מציאות של פטור

חנוך לנער:

21 השפעת הבעות הפנים על הילד

עם ישראל חי וקיים!

"דילמא חלשא דעתיה ומתרע מזליה"
[שמא תחלש עליו דעתו, ומתוך
שיהיה שרוי בצער יורע מזלו, ודבר זה
עצמו יגרום שיבוא לידי סכנה].

על מה, אם כן, "חלשה דעתו" של
אהרון הכהן?

הדגים שִׁפְמִים
צמאים לכל טיפת
מים חדשה, נוספת.
פלא פלאים! הם
חיים בתוך מים
שאין להם סוף ומכל
מקום הם כמהים
ומשתוקקים לעוד.
כל "חידוש" משמח
אותם.

אהרון עבד במשכן.
למרות זאת "חלשה דעתו" מתוספת
מסוימת של קדושה שלא זכה לה. כל
תוספת של קדושה היתה יקרה
וחשובה בעיניו, והיה צורך להניח את
דעתו ולתת לו תמורה למה שהחסיר.

דִּבֶּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתָּךְ
אֶת הַנֵּרֹת (במדבר ח, ב).

וברש"י: "למה נסמכה פרשת המנורה
לפרשת הנשיאים? לפי שכשראה
אהרון חנוכת הנשיאים חלשה דעתו,
שלא היה עימהם

בחנוכה, לא הוא ולא
שבטו, אמר לו
הקדוש ברוך הוא:
חיך, שלך גדולה
משלהם, שאתה
מדליק ומטיב את
הנרות".

והנה, חלילה וחס
לייחס לאהרון הכהן
איזושהי קנאה
בטובתם של

אחרים. מונח כאן משהו פנימי, עמוק,
שהביא לחלישות דעתו של אהרון.

עלינו להקדים ולהדגיש כי חלישות
הדעת אינה דבר של מה בכך. היא
מסוכנת ועלולה לפגוע במי שלוקה
בה, וכפי שאומרים חז"ל (כריתות ו ע"א):

"כמו דג הפִּמֶּה לבל

טיפת מים חדשה

ומרעננת, כך הוא

פִּמֶּה ומשתוקק

לכל תוספת חידוש

בתורה הקדושה"

שהתחדש להם בדברי הרמב"ם.

הבן הצביע על השעון ואמר לאביו:
"בשעה כזאת? הרב שך בוודאי כבר
ישן. אלך אליו מחר בבוקר, מיד אחרי
תפילת שחרית".

"אל דאגה", חייך הרב מבריסק. "אתה
לא תעיר אותו! וכי סבור אתה שהרב
שך יכול להירדם כשיש לו קושיה על
הרמב"ם?!"

"ואולי הרב שך מצא כבר תירוץ
לקושיה והלך לישון"? הוסיף הבן
לשאול.

"אם הרב שך היה מוצא תירוץ הוא
לא יכול היה להמתין איתו עד אור
הבוקר! הוא כבר היה בא לכאן לומר
לי אותו אפילו בשעה שתים בלילה!"

אדם שעוסק בתורה עם כל ליבו -
שקוע בה ודבוק בה בכל נפשו. כל
חידוש נוסף מרנין את ליבו. הוא לא

בתקופה שמרן הרב אלעזר מנחם מן
שך זצ"ל התגורר בירושלים, הוא למד
חברותא עם רבי יצחק זאב סולובייצ'יק
זצ"ל, המכונה 'הרב מבריסק'. פעם
אחת התעוררה להם קושיה בדברי
הרמב"ם, והם עמלו והתפלפלו שעות
רבות להבין את דבריו, אך לא מצאו
תירוץ לקושייתם.

לאחר חצות לילה עזב הרב שך את
ביתו של הרב מבריסק ושב לביתו.

הרב מבריסק, שלא מצא מנוח לנפשו,
ישב עם בניו ולמד עימם שוב את כל
הסוגיה, את פסק הרמב"ם, ואת
הקושיה שהתעוררה. הם התפלפלו
במשך זמן ממושך, ובסייעתא דשמיא
בשעה שתים וחצי בלילה "ויהי אור"
- נמצא הביאור בדברי הרמב"ם.

פניו של הרב מבריסק נהרו משמחה,
והוא ציווה לבנו לגשת לביתו של הרב
שך ולומר לו את הפשט הנפלא

להצלחת

מאיר מאור בן חיה רבקה

מסוגל לאכול ולשתות כשיש לו קושי בהבנת דברי הרמב"ם. כל עוד לא הבין את דבריו הוא מתקשה אפילו להתפלל! אם הוא מצליח לרכז את מחשבותיו בתפילה - מבחינתו זהו נס גמור!... עד כדי כך! כמו דג הַפֶּמֶה לכל טיפת מים חדשה ומרעננת, כך הוא פֶּמֶה ומשתוקק לכל תוספת חידוש בתורה הקדושה.

יתרה מזו, חלישות הדעת ועוגמת הנפש שהיתה לאהרון, נבעו מהחשש שמא יש בו משהו לא בסדר, שמא לא תיקן כראוי את עצמו, ובשל כך הקב"ה מצא לנכון שלא לשתפו בקורבנות הנשיאים. ועליו להוסיף ולתקן את עצמו, להוסיף ולהתעלות, כדי לזכות לכך.

כשהקב"ה הבחין ברצונו של אהרון לתקן את עצמו, בכמיהתו להוסיף ולהתעלות בקדושה ובקירבה אליו יתברך, אמר לו: "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות ערב ובוקר", פירוש: אם רצונך וכמיהתך להיטיב את עצמך - ראוי אתה להדליק

ולהיטיב את הנרות, ובכך להאיר ולהיטיב את נשמותיהם הקדושות של כל עם ישראל!

מי שמעייניו נתונים כיצד לתקן את עצמו - הוא זה שראוי להאיר לאחרים, להיטיב ולתקן אותם. מי שתכלית חייו היא לחפש קירבת אלוקים, ביתר שאת וביתר עוז, עבור עצמו - הוא זה שראוי להאיר לאחרים ולקרנם אל האלוקים.

זאת ועוד, מעלת הנשיאים היתה שהם "חנכו" את המזבח. הם הניחו את אבן הפינה לבנייתו. הַנִּחַת היסוד לבניין הוא דבר ראשון במעלה. רק כשיש יסוד איתן - יכול לקום בניין.

בכל הַקָּמַת דבר חדש שבקדושה חשובה ההתחלה. רק אם בהתחלה יש גילוי התעניינות, תמיכה, הַרְגָּזֶשֶׁת שותפות - יכול הדבר לקרום עור וגידים, להתפתח ולקום. יש צורך ב"נחשון בן עמינדב" שיתנדב לקפוץ ראשון לתוך המים, ואז יבואו רבים בעקבותיו.

היום מוכר המושג: "זכות יוצרים".

תמיהה שעולה על חלישות דעתו של אהרון: מה מקום יש לה, והרי הגם שהוא לא השתתף בקורבנות הנשיאים, מכל מקום הוא הרי היה זה שהקריב את כל הקורבנות כולם ובכלל זה אף את קורבנותיהם של הנשיאים עצמם?

אומנם - אומר ה"אור החיים" הקדוש - חלישות הדעת של אהרון נגרמה בעקבות כך שנמנעה ממנו הזכות להיות מ"חונכי" המזבח, המביאים ראשונים את קורבנותיהם.

הקב"ה פייסו ואמר לו שאכן, ללא ספק, ישנה חשיבות עליונה להקמת היסודות, אולם בסופו של דבר חשובה ההמשכיות. נכון הדבר

להוגה הרעיון, לממציא הראשון, יש את הזכויות על כל ההמשך שבא כתוצאה מאותה התחלה.

בעינינו ראינו ישיבות שנוסדו על ידי ראשי ישיבות תלמידי חכמים, שבמידה וזכו להתעניינות הציבור בתחילת דרכם, ואנשים נחלצו חוששים לתמוך ולסייע בעדם - הדבר נסך בהם את הכוחות להמשיך בתנופת הבנייה וההקמה. וְאֵלוּ, שלדאבון ליבם, לא זכו לכך - נחלשו ובסופו של דבר נאלצו לפרוש.

לאהרון כאבה העובדה שלא הוא ולא שבטו זכו להיות בין חונכי המזבח, ובכך הפסידו את אותה "זכות יוצרים" חשובה.

בכך מבאר ה"אור החיים" הקדוש

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע

עד גמר המלאי

להאיר ולהתקדש - "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". ובאיזה אור? באור של התורה הקדושה! "כִּי יָרַם מִצָּנֶה, וְתוֹרָה - אֹר" (משלי ו, כג).

האור של לימוד התורה לא ייכבה לעולם! וזהו סוד הקיום של עם ישראל.

מובא בספר "ויסוף אברהם": לפני כמאתיים שנה נשאל אחד מגדולי הפילוסופים הגויים, קאנט: "אתה מאמין באלוקים?"

"כן".

"האם אתה יכול להוכיח את קיומו של בורא לעולם המנהל את עולמו?" אמר להם: "יש הוכחה ברורה לכך: קיומו של העם היהודי.

"אין בהיסטוריה עם נרדף כמו עם ישראל. ולמרות כל הרדיפות והעינויים, עם ישראל חי וקיים - זו הוכחה ברורה לקיומו של בורא עולם. הדבר היה יכול להתרחש רק בעזרתו ובהשגחתו האלוקית".

בכל דור ודור ניתכים על עם ישראל גזירות קשות, שמד, טבח, גירוש, עינויים, עלילות דם, מסעי צלב, שריפת כתבי קודש. כמה התנכלויות

שראשי ישיבות שלא זכו לשותפות בהקמת היסודות נחלשו ולא הצליחו להשלים את המלאכה, אך מצוי גם לא פחות ראשי ישיבות שנותרו עם יסודות מבלי שהיה להם המשך...

"שלך גדולה משלהם" משום שאף אם אומנם לא זכית להיות בין המייסדים, מכל מקום אתה הוא שזוכה להיות ה"ממשיך". הם הניחו את היסודות במעשה חד פעמי, וחנכו את המשכן בהקרבת קורבנותיהם, אולם אתה ממשיך להפעיל אותן, יום יום, בהדלקת המנורה ובהטבתה.

היסודות חשובים ביותר. עליהם עומד הבניין! בניין לא יכול לקום מבלי אותם אלו שהניחו את אבני היסוד. זוהי זכות גדולה מאוד להיות בין המייסדים של דברים שבקדושה, אולם לא פחות חשוב לדאוג להמשכיות הבנייה, להתקדמות שלב אחר שלב, ולא להישאר "תקוע" עם יסודות, בלי המשך.

אומות העולם רוצים לכבות את אור התורה הקדושה מעם ישראל, אך לא יעלה בידם. נשמות ישראל ימשיכו

מתנכלים האומות כדי לנתק את עם ישראל מאלוקיו ומתורתו, כמה גזירות גזרו כדי להביא את היהודים להמיר את דתם. אלפים ורבבות נטבחו ועלו על המוקד על קדושת ה', מסרו את נפשם על מזבח האמונה, עמדו כצור חלמיש ונשארו נאמנים לה' ולתורתו.

ועם כל זאת, ודווקא בשל כך, עם ישראל חי וקיים!

היכן הם כל העמים הקדמונים? עמון, מואב, כנען, אשור, בבל, פרס, יוון רומי - מה נשאר מהם? כלום! כל האומות מימי קדם נעלמו בתהומות הנשיה. אימפריות עתיקות ששלטו בעולם ביד רמה, לא נשאר מהן זכר, מלבד כמה ממצאים ארכיאולוגיים... גם אם יש להם איזו מדינה, אין זכר לשליטה העצומה שהיתה להם בימי קדם. הם שלטו לא רק מבחינה מדינית ופוליטית אלא גם מבחינה כלכלית ותרבותית, השפה שלהם שלטה בעולם. ומה נשאר מכל זה? כלום!

האומה הכי גדולה בימינו - אמריקה, היא בסך הכל אוסף של כמה שבטים פרימיטיביים שהתיישבו שם לפני כמה מאות שנים. אנגליה ותרבותה - פחות מאלף שנים.

לעומת זאת, עם ישראל הוא בן אלפי שנים. הקב"ה בחר בנו להיות לו עם סגולה מכל העמים. זכינו לקבל את התורה בהר סיני ולשמוע את קול ה' מדבר מתוך ההר. מאז, עם ישראל עבר נדודים וגלויות, הוא נשלט בידי אומות גדולות ואכזריות, ולמרות כל הגזירות שרד, ויחד איתו שרדו גם צביונו, תרבותו ושפתו. עד היום אנו ממשיכים להתפלל ולדבר באותה שפה של התורה הקדושה.

אי אפשר להכחיד את עם ישראל, אי אפשר לכופף אותו! הקב"ה מבטיח לנו (ויקרא כו, מד): "וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבִיהֶם לֹא מֵאֲסָתִים וְלֹא גְעֻלָּתִים לְכָלֵּתָם".

לפני כמה עשרות שנים קם בגרמניה הצורר הארור ימח שמו, והכריז על "פתרון סופי" לעם היהודי. הנאצים ימח שמם חוללו שמות בעם ישראל.

כך התקיים בנו "בהעלותך את הנרות
- יאירו שבעת הנרות".

אומנם, במקביל, בגלל נסיבות
התקופה, חל אצל חלקים בעם ישראל
ריחוק מתורת ה'. לפני מאתיים שנה
החלו לנשוב רוחות ההשכלה והחדירו
לתוכי עם ישראל רוחות זרות
וערכים פסולים אשר לא שערום
אבותינו.

ראשי המדינה היו שייכים לקבוצה
שהשילה מעליה את הטלית והתפילין
של בית אבא. הם רצו להקים דור חדש
של חלוצים, בלי אלוקים, בלי תורה
ומצוות, היו לא תהיה!

לאחר קום המדינה החלו עליות
המוניות לארץ ישראל, ממזרח
וממערב. במקום לבסס את השלטון
בארץ על היסודות היהודיים ברוח

הם הוציאו לפועל, בצורה שיטתית
ומסודרת, את התוכנית של "הפתרון
הסופי". מיליוני יהודים נשלחו
למחנות ריכוז, למחנות עבודה, ומשם
למשרפות. השואה הנוראה השמידה
שישה מיליונים מעם ישראל, ביניהם
רבנים גדולי תורה וענקי רוח, תלמידי
חכמים, בחורי ישיבות, ומאות אלפי
תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם
חטא. עולם התורה באירופה חרב עד
היסוד.

אבל הצוררים הארורים לא השיגו את
מבוקשם. עם ישראל חי וקיים! הרי
הקב"ה הבטיח "לֹא מֵאֲסִתִּים וְלֹא
גְעָלִתִּים לְכַלֵּתָם".

עם ישראל התנער מעפר וקם מתוך
ההפיכה. הוא כונן מחדש את עולם
התורה והעמיד דור חדש ומופלא של
לומדי תורה, השוקדים על התורה ועל
העבודה.

להצלחת
מוניק בת חנינה

ישראל סבא, אימצו ראשי השלטון את הערכים הזרים של תרבות העולם. הדבר חולל שמות מבחינה רוחנית. קם בארץ דור שלם שאינו יודע מה זה 'שמע ישראל'. דור האבות שרצה להקים דור של אפיקורסים, הקים דור של עמי ארצות, תינוקות שנשבו.

ואז החלה תופעה חדשה ומופלאה של "בהעלותך את הנרות" - עולם התשובה!

עם ישראל חוזר למקורות. בנים אובדים חוזרים לחיק האמונה, שבים את התורה הקדושה. מאות אלפים נוטשים את אורח חייהם הקודם ובוחרים בחיי תורה ומצוות, עוזבים את הבלי העולם הזה ומקדישים את כל עיתותיהם לעבודת ה'. מקימים בתים של תורה ומגדלים בנים ובני בנים המאירים את העולם באור של תורה ויראת שמים.

אי אפשר שלא להתפעם מהתופעה המופלאה הזו, אי אפשר שלא להשתאות מהצימאון האדיר לשמוע את דבר ה'. לנגד עינינו מתגשם חזון הנביאים (עמוס ח, יא): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים וְנֹאֵם ה' אֱלֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בְּאֶרֶץ לֹא רָעַב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם כִּי אִם לִשְׁמֹעַ אֶת דְּבַרִּי ה'".

אין ספק שזהו אחד מסממני הגאולה של אחרית הימים. אומרת התורה: "בַּצֹּר לָךְ וּמִצְאוֹךָ כֹּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹקֶיךָ וְשִׁמְעָתָּ בְּקֹלוֹ" (דברים ל, ד). ואמרו חז"ל כי אין ישראל נגאלים אלא בתשובה - "כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים" (סנהדרין צז ע"ב).

וכל זה מהווה עוד ביטוי מופלא של "בהעלותך את הנרות".

מי שלא טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת?

"מי שלא טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת?" ואמרו עוד רבותינו (שבת ק"ז ע"ב) שמצוה להשכים בבוקר יום השישי כדי להכין את כל צורכי שבת.

ואף כאן, משהחלו הימים שלאחר גיל החמישים, צריך האדם למעט מענייני העולם הזה הרומז לימות החול ויזרז עצמו ביתר שאת וביתר עוז בתורה ומעשים טובים, כדי שיהיו מזומנים בידו ליום שכולו שבת.

והנה, בפרקי אבות (ה, כא) שנינו: "בן ארבעים לביתה, בן חמישים לעצה". ועוד אמרו שם (ב, ז): "מרבח עצה - מרבח תבונה".

ומבין חמישים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד (במדבר ח, כה).

מכאן - אומר ה"חפץ חיים" זצ"ל - יש רמז לאדם, שכאשר יגיע לגיל זה, יצמצם עבודתו בעולם המעשה, כדי לסגל יותר תורה ומצוות לקראת שובו לעולם הנצח.

וידוע ש"ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהילים צ, י), ושבעת ימי השבוע רומזים לשבעים שנותיו של האדם, כל יום רומז לעשר שנים מחיי האדם. וכשמגיע האדם לגיל חמישים שנה, הרי שעברו עליו כבר חמישה ימים מימי השבוע ועתה מתחיל הוא את יום השישי - ערב שבת, שעליו נאמר (עבודה זרה ג ע"א):

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

בישיבת "כוכב מיעקב" של הרב מטשיבין זצ"ל, לימד רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל, שהיה גאון ועמקן גדול, חסיד ומדקדק במצוות בצורה בלתי רגילה.

נפגשתי איתו כמה פעמים והתפעלתי ממש מחסידותו - חסידא קדישא, מדקדק בכל מצווה קלה כבחמורה.

פעם אחת לאחר סיום התפילה ביקש הרב מאחד מתלמידיו להצטרף עימו לחפש מניין תפילה נוסף.

התלמיד לא הבין את רבו - הרי רק עתה סיימו הם להתפלל ומדוע צריך לחפש מניין נוסף?

הרב הרגיש בתמיהתו של תלמידו והסביר, שכיון שהאריך בתפילת העמידה לא הספיק לשמוע "קדיש תתקבל" ולכן הוא מחפש מניין

הורו לנו בזה, שאדם המגיע לגיל חמישים, מתרבה בו התבונה ואחרים באים לשאול בעצתו. ואם ביכולתו לייעץ לאחרים - כל שכן שראוי שייעץ לעצמו ולטובתו הנצחית, וכין צידה לבית עולמו - עולם הנצח!

השפה המדוברת בעולם הבא היא לימוד התורה. יכול אדם 'לשבת' בגן עדן, אך אם הוא לא למד תורה בעולם הזה - לא יבין מילה ממה שמדברים שם ויצטער מכך צער גדול!

צריכים אנו להרבות בתורה, להרבות עוד בשיעורי תורה, כדי שנהיה מוכנים לחיי הנצח. "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (פסחים נע"א).

לעילוי נשמת
חיים בן חביבה ז"ל

יותר מרווחת ומפוארת. וכך גם לענייננו: בעולם הזה הננו מכינים את הבית בו נשב בעולם הבא, ולכן רוצה אני ללכת ולשמוע גם את הקדיש תתקבל ולקיים את המצווה בשלמותה, כדי להשלים ולפאר יותר את הבית שיהיה לי בעולם הבא!"

נוסף, בו יוכל לשמוע קדיש תתקבל ולענות על כל האמנים.

התלמיד התפעל ושאל את רבו: "רבינו, וכי עד כדי כך צריך לטרוח על מנת לשמוע קדיש תתקבל? - הרי כבודו היה באמצע התפילה והיה פטור מלענות על הקדיש!"

עוד הם מדברים, ולפתע עברה לידם מכונית פאר, מודל של השנה הנוכחית בה היו נמצאים.

"אמור לי", פנה הרב לתלמידו, "מדוע יהודי זה רכש מכונית חדשה מהמודל של שנה זו, הרי היתה לו מכונית מהמודל של השנה הקודמת, ומדוע החליף למכונית חדשה יותר, וכי המכונית הקודמת לא נסעה מספיק טוב?"

"ודאי שלא" - המשיך הרב - "אלא הוא רצה שתהיה לו מכונית

הנביא (ישעיהו כו, ב) אומר: "פִּתְחוּ שַׁעְרֵי וַיָּבֹא גֹי צַדִּיק שֹׁמֵר אֲמָנִים", ודרשו רבותינו (שבת קיט ע"ב): אל תקרי אמונים אלא אמנים.

כל אדם צריך להיות 'צדיק': צ' - תשעים אמנים. ד' - ארבע קדושות. י' - עשרה קדישים. ק' - מאה ברכות.

חייב כל אדם ואדם להשלים זאת בכל יום.

לצערנו, ישנם אנשים שאינם

אדם המתפלל שלוש תפילות במניין כל יום יכול להגיע בקלות לתשעים אמנים, ארבע קדושות, עשרה קדישים ומאה ברכות, הצדיק לא אבד מן הארץ, הצדיק נמצא כאן. וכשיגיע לעולם האמת, יקבלוהו בברכה ויאמרו לפניו: "פתחו שַׁעֲרֵים וַיָּבֹא גוֹי צַדִּיק".

שומעים מספיק ברכות וקדישים בכל יום ולכן אינם מצליחים לענות תשעים אמנים ביום, 'אֶבֶד חֶסֶד מִן הָאָרֶץ' (מושאל מיכה ז, ב)... ועליהם אמר רב ניסים גאון בווידוי הארוך ליום הכיפורים: "והצדיק איבד כלי חמדתו", איבד את האות צ' של צדיק, איבד את התשעים אמנים.

מאיר את הנשמות

וכשם שהנר נדלק על ידי אש - כמו כן הנשמה "נדלקת" ומאירה על ידי התורה הקדושה הנמשלת לאש, שנאמר (ירמיהו כג, כט): "הֲלוֹא כֹה דִּבַּרְתִּי כִּי־אֵשׁ נָאֵם ה'". הנשמה בטבעה ובמהותה טהורה היא, אלא שהעבירות והתאוות מכתימות אותה ומעמעמות את אורה. אש התורה יכולה "להצית" אותה ולהפוך אותה ללהבת קודש.

רבותינו (ויקרא רבה ט, ב) אמרו: "לא זכה שאול למלוכה אלא משום זקנו, שהיה מדליק נרות לרבים במבואות

דְּבַר אֵל אֶהְיֶה וְאֶמְרָתִי אֶלָּיו בְּהִעָלָתָהּ אֶת הַנֵּרֹת אֵל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְחָה יֵאֲדָרוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת (במדבר ח, ב).

וברש"י: "למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? לפי שכשראה אהרון חנוכת הנשיאים חלשה דעתו, שלא היה עימם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: חייך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות".

בדרך דרש נראה לומר: כל נשמה יהודית היא בבחינת "נר", וכמאמר הכתוב (משלי כ, כז): "יֵרֵךְ ה' נְשִׁמַּת אָדָם",

אינם חשובים לה כלום, שהיא בת מלך. כך הנפש, אילו הבאת לה כל מעדני עולם, אינם כלום לה, למה? שהיא מן העליונים."

כאשר יש לאדם מחסור רוחני - לעולם הוא לא יבוא על סיפוקו! וכבר אמרו רבותינו (קהלת רבה א, יג): "אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו", אלא אם יש לו מאה - רוצה מאתיים, ואם יש לו מאתיים - רוצה ארבע מאות. הסיפוק, האושר והשמחה, באים רק דרך "פקודי ה' ישרים משמחי לב", רק ע"י סיפוק רוחני!

אהרון הכהן קיבל תפקיד חשוב ביותר: להיות "מדליק ומטיב את הנרות" - את נשמותיהם של ישראל. לְהַפְּכֵן מֵרַע לטוב. להיות בבחינת (ישעיהו נז, טז): "וְנִשְׁמָוֹתַי אֲנִי עֹשִׂיתִי".

ואכן, חז"ל (אבות א, יב) אמרו שאהרון היה "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". ברוח קודשו היה רואה על כל אדם באיזו עבירה חטא, וכשהיה פוגש אותו - לא

האפלות". ולפי גירסת הראב"ה (שבת סימן ר): "שהיה אביאל רגיל להדליק נרות בבית הכנסת ובבית המדרש ובמבואות האפלות, ובזכות זה זכה שאול בן בנו למלכות".

למדנו, שלהדליק נר לאחרים, ועל ידי כך להאיר את דרכם - הוא דבר גדול מאוד. וכמובן, אין הדברים אמורים רק ביחס לגשמיות, אלא גם, ובעיקר, ביחס לרוחניות: על ידי שאדם מלמד תורה לאחרים - הוא מאיר את נשמתם, וזו זכות עצומה עבורו.

הנשמה כמהה לתורה, התורה ממלאת אותה באושר, ומביאה לה שמחה אמיתית, כמאמר הכתוב (תהלים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים מִשְׁמָחֵי לֵב". אין לה סיפוק והנאה משום דבר אחר, ואינה מוצאת נחת רוח מכל תענוגות העולם הזה, וכפי שהביא ה"מסילת ישרים" (פרק א') את דברי רבותינו במדרש (קהלת רבה ו, י): "וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא - משל למה הדבר דומה, לעירוני שנשא בת מלך. אם יביא לה כל מה שבעולם,

כל יהודי, ואותה השתדל להשיב אל כור מחצבתה בעבותות שלום ואהבה.

כמה חביב בעיני ה' מי שמקרב אליו נשמות אבודות, וכך כותב ה"אור החיים" הקדוש בתחילת חומש ויקרא (א, ב): "עוד ירמוז לצוות את אנשי חיל להשתדל לקרב לבבות עם בני ישראל לעבודת ה', ולזה יקרא 'קורבן לה', כי על ידי חטא האדם ייפרד הדבקות של ישראל עם אביהם שבשמים... ויהיו נבדלים ומרוחקים מהשכינה. והאדון ברוך הוא יקפיד כביכול על הדבר ויתאווה לקרב אותם אליו, וציווה להוכיח לכל הרחוק, ולקרב ליבו, והגדיל שכר המזכה כמאמר התנא (אבות ה, יח) 'כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו' כי ישמרנו ה' משגינות".

היה מזכיר לו את עוונותיו, אלא מְקַרְבוּ אֵלָיו ומחבבו, ומציע לו ללמוד איתו ביחד. כשאותו אדם היה רואה את הַקֶּרֶבָה והאהבה שאהרון חש כלפיו, היה מיד מפשפש במעשיו וחוזר בתשובה שלימה.

הוא היה אומר בליבו: 'אם אהרון הכהן, גדול ישראל, רוצה ללמוד איתי - 'חטאי לו יריחון במ שכני אז ברחו ורחקו מגבולי' (מתוך פיוט 'אלוקי אל תדינני' ליום ראשון של ראש השנה)... - עלי לשוב מיד בתשובה על עוונותיי ומַעֲשֵׂי הרעים'.

בצורה שכזאת, זכה אהרון להדליק ולהטיב את הנשמות האבודות ולקרבן אל אביהן שבשמים. הוא לא הביט על הגוף העכור, המלוכלך בעוונות, כי אם על הנשמה הקדושה, החצובה מתחת כסא הכבוד, וטמונה בפנימיותו של

והנה נקטה התורה בלשון "בהעלותך", ולא "בהדליקך את הנרות". מדוע?

באה התורה לרמוז, שכשם שלא מספיק רק להדליק את הנרות בבית המקדש ולהניחם כך, אלא יש לדאוג שימשיכו לדלוך ויוכלו להדליק מהם נרות אחרים, בבחינת "שלהבת עולה מאליה", כך גם תלמיד חכם המלמד תורה לתלמידים צריך לשים לב שלא יאמר את דברי התורה בצורה קרירה וילך לו לדרכו, אלא ישתדל להעביר לתלמידיו את החום ההתלהבות והחשק שיש לו בעבודת ה', לדבוק בשכינה ולקיים את המצוות בשמחה, עד שהתלמידים בעצמם יוכלו להדליק ולהאיר גם אחרים, בבחינת טופח על מנת להטפוח.

וזהו שאמר הכתוב "בְּהֶעָלְתָּךְ אֶת הַנֵּרוֹת", ומפרש רש"י: "על שם שהלהב עולה, כתוב בהדלקתן לשון 'עליה', שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה". פירוש: לא די לשאת דרשה יפה שאומנם תעורר את הציבור בשעת מעשה, אך ביציאתם ממנה תפרח מזיכרונם ומתודעתם. יש להשלים את המלאכה, לעקוב ולראות את הנשמה "עולה מאליה" ושבה באופן שְׁלֵם אל כור מחצבתה.

"שלך גדולה משלהם"! זוהי המלאכה הניצבת בראש הסולם: להדליק ולהטיב את הנשמות, עד שתהיינה "עולות מאליהן" לאביהן שבשמים.

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

ואילו אור זה, כאמור, קיים, רק יש להגדילו ולהוציאו מהכוח לפועל.

הכהנים נצטוו להגדיל ולהעלות בנפשו של האדם הישראלי את אותו האור החבוי בה מזמן, כי בכל יהודי טמון ניצוץ קדוש ועלינו רק להאיר ולהעיר אותו, וכדברי רבותינו (סנהדרין מד ע"א) "ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא", על אף שהוא שבור ורצוץ ברוחו, אין הקדושה נפקעת ממנו וחובה על מורי העם שבכל דור לתקן את ההרוס ולרפא את השברים, למען קידוש שמו הגדול.

רבי חיים אלעזרי זצ"ל, מתלמידי הסבא מסלבודקה ואב"ד של מדינת אוהיו שבארצות הברית, כתב לבאר בספרו "שבילי חיים", שנקטה התורה לשון "בהעלותך" לפי שבמהות הנפש הישראלית צפונה וגנוזה האפשרות לעלות ולהתעלות בתורה וביראה, אלא שהמציאות הקשה מעכבת, ומשום שהאור כבר נמצא ויש רק צורך בהגדלתו והעלאתו, נקטה התורה לשון "בהעלותך" ולא "בהדליקך", לפי שהדלקה מורה על יצירת דבר חדש לגמרי שלא היה קיים עד עכשיו,

לא משלימים עם מציאות של פטור

מדוע הם נטמאו? – יש אומרים שהם נשאו את ארונו של יוסף, ויש אומרים שהם עסקו במת מצוה (סוכה כה ע"ב). בין כך ובין כך, הם הפסידו את המצוה החשובה של הקרבת קורבן הפסח.

הם, כמובן, לא היו אשמים. למעשה, הם נפטרו מהקרבת הקורבן, מדין

וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הֵהֱמָה יֵאלֹוּ אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבַלְתִּי הִקְרִיב אֶת קֶרְבֶּן ה' בְּמוֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר ט, ז).

בני ישראל זכו לקיים מצות קורבן פסח במועדו, אולם היו אנשים שנטמאו לנפש ונבצר מהם להקריב קורבן פסח.

נתקן לעם ישראל 'פסח שני', עבור כל מי שנבצר ממנו להקריב את קורבן הפסח במועדו.

ישנם בני אדם שמחפשים כל הזמן להיות פטורים ממצוות.

כאן רואים אנו שהקב"ה חידש מצוה מיוחדת לאותם אנשים שלא הצליחו לקיים את המצוה. כל אחד ואחד מהם לא אמר: 'כמה טוב, אני פטור, אינני צריך לקנות קורבן, איזה יופי...' חס ושלום! – כל אחד מהם אמר: אינני רוצה להיות פטור!

יהודי שנפטר מעשיית מצוה צריך לבכות: ריבונו של עולם, למה קרה לי מקרה כזה שאני פטור?

על הצאר ניקולאי מסופר שהיה לו חיל מיוחד ושמו "חיל קוזאקים", עליו נימנו המובחרים מבין החיילים,

"העוסק במצוה פטור מן המצוה". אך הצדיקים הללו לא ניתלו בפטור הזה. הם לא השלימו עם העובדה שלא יזכו להקריב קורבן פסח. הם לא ויתרו! הם באו אל משה ואמרו לו: "למה נִגְרַע?!"

אמרו למשה: הרי לא ישבנו בטלים, היינו עסוקים במצוה, לכן לא יכולנו להקריב את הקורבן, ומדוע יגרע חלקנו? הקדוש ברוך הוא ציווה על כל ישראל להקריב קורבן פסח, וגם אנו רוצים לזכות לקיים מצוה זו!

נכון שמבחינת ההלכה הם פטורים מהמצוה, אבל הם לא יכלו להשלים עם מצב שהחסירו, ולו משהו, מה'פקודות' של בורא עולם!

האנשים הצדיקים הללו זכו לפרשה מיוחדת בתורה. 'תורה חדשה מאיתי תצא' (ויקרא רבה יג, ג). בזכותם

שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים. דורות הראשונים היו מכניסים פירותיהם דרך טרקסמון - כדי לחייבן במעשר, דורות האחרונים מכניסין פירותיהם דרך גגות דרך חצרות דרך קרפיות - כדי לפוטרן מן המעשר."

יש כאלה שעושים הכל כדי להתחייב במצוה, ויש כאלה שמחפשים דרכים כיצד להיפטר ממנה...

יש כאלה שמרגישים שהתורה והמצוות הן סם החיים שלהם. בלי תורה ומצוות - אין טעם לחייהם. גם כאשר לפי ההלכה הם יכולים להיפטר מן המצוה, הם אינם מוכנים לוותר עליה. איך אפשר לוותר על מקור החיים!?

אדם שדבק במצוה ומשתוקק אליה - מן השמים יסייעו בידו שיזכה לקיים אותה.

הגאון מוילנא זצ"ל נאסר בידי שלטונות רוסיה באשמה של חוסר נאמנות למלכות. היה זה בחג הסוכות. כמובן, לא היתה לו סוכה

כאלו שהיו מוכנים למסור נפשם באש ובמים למען הצאר, ועברו אימונים מתישים, שוברי גוף ונפש. והנה אירע לפעמים, שמסיבה כלשהיא החליט הצאר על חייל קוזאק שאינו מתאים לחטיבה זו. קרא לו ואמר: 'לך הביתה, אתה פטור, מפוטר מהחטיבה שלי!'

והקוזאק, בשומעו את דברי הצאר, היה בוכה בכיות נוראות: 'מה עשיתי, למה אני פטור, מדוע לא נתן לי הצאר משימה קשה, לקפוץ לתוך האש, למסור נפש עבורו!'

היהודי הינו חייל של בורא עולם, ועליו לשמוח כשמטיל עליו בוראו משימה קשה.

אם קורה שהוא נפטר מקיום מצות בוראו, אל לו להגיב: 'ברוך ה', אני פטור, לא צריך להתאמץ...' אלא יבכה בכי תמרורים: למה אני פטור, רצוני לקיים את המצוה, בכל מחיר!'

אמרו חז"ל (ברכות לה ע"ב): "בוא וראה

ולא להירדם. כשהתעייף מאוד, היה אוחז בידיו בעפעפיו לבל יעצמו.

רבי משה דבראשווילי זצ"ל, זקן חכמי גרוזיה בארץ ישראל, היה תלמידו של ה"חפץ חיים" זצ"ל בראדין. הוא זכה להאיר את יהדות גרוזיה מלהבת אש התורה והיראה של ה"חפץ חיים".

הוא סיפר שפעם, באחד מימות החורף המושלגים, ישב והגה בתורה בבית המדרש כל הלילה.

זמן קצר לפני שעלה עמוד השחר פנה לחדרו כדי לנוח קמעה ולאסוף

בבית הכלא ונמנע ממנו לקיים את מצות ישיבה בסוכה. אין לתאר את צערו על כך – אומנם הוא היה פטור מן המצוה מחמת אונסו, אך סוף כל סוף את מצות סוכה הוא לא זכה לקיים. איך אפשר להעלות על הדעת שיעבור עליו חג הסוכות בלי קיום המצוה!?

ומה עושים עם ההלכה שאסור לישון, ואפילו לנמנם, מחוץ לסוכה? הגר"א חשש לעבור על הלכה זו, ובמשך כל ימי שהותו בבית הסוהר לא נתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה. כיצד? הוא היה הולך אנה ואנה, ועל ידי כך מצליח להישאר ער

בס"ד

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

המבצע
עד גמר המלאי

לפרטים: 050-4106056
בין השעות 14:00-18:00
אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

ברחובותיה המושלגים של ראדין.
"מילא אני ער בשעה זו" - אמר רבי
משה - "אני צעיר, כוחי במוותני,
ואני עשיתי את דרכי לאכסניה
לאחר לילה של 'משמר'. אבל מה
עשה הרב הקדוש באמצע הלילה
ברחובות ראדין המושלגים?"!

השיבה לו אחותו של ה"חפץ חיים":
"אגלה לך. לפני שלושה ימים הגיע
זמן קידוש לבנה, אך בגלל מזג
האוויר המעונן והשלגים הכבדים
לא נראתה הלבנה, ונבצר ממנו
לברך את ברכת הלבנה. מאז הוא
לא נתן שינה לעיניו. מדי לילה הוא
מהלך ברחובות ראדין וממתין לרגע
שתיראה הלבנה ויוכל לזכות לברך
את ברכת הלבנה. אתמול, כשפגשת
בו, היה זה הלילה השלישי ללא
שינה!"...

בגדולי ישראל בער הרצון לזכות
לקיים את המצוה, למרות שהיו
פטורים ממנה!

כוח לקראת תפילת שחרית.
אכסנייתו היתה בבית אחותו של
ה"חפץ חיים".

הוא יצא לרחוב החשוך והמושלג
ופנה אל אכסנייתו. בעודו עושה
את דרכו לכיוון האכסניה, נתקל
בדמות שחוחה המגששת את דרכה
בחשכת הלילה. כשהתקרב, כמעט
פרחה נשמתו: היה זה ה"חפץ חיים"
זצ"ל בכבודו ובעצמו.

כשראה ה"חפץ חיים" את תלמיד
הישיבה, העיר לו בחום אבהי:
"מדוע אתה ער באשמורת הלילה
ומהלך ברחובות בשלג המקפיא?
סור לאכסנייתך ומהר לעלות על
יצועך, אולי תספיק לתפוס תנומה
לפני שיעלה עמוד השחר".

מיהר רבי משה אל אכסנייתו.
למחרת בבוקר פנה אל אחותו
של ה"חפץ חיים" וסיפר לה על
מפגשו עם רבו באשמורת הלילה

השפעת הבעות הפנים על הילד

לעומת זאת, כאשר אדם מלמד את בנו או את בן חברו תורה, נחשב לו כאילו מולידו בכל רגע מחדש. יש לנו ציווי לחנך את הבן וללמדו, והציווי הזה הוא תמידי, בכל רגע ורגע.

החינוך של האב ושל המחנך כולל את כל שטחי החיים, והוא נעשה הן באופן ישיר והן באופן עקיף, על ידי דוגמא אישית.

לכל מעשה שהאב עושה, ולכל מילה שהוא אומר - ישנה השפעה גדולה על הילד.

ההשפעה אינה רק זמנית, לאותה

אמרו חז"ל (סנהדרין יט ע"ב): "כל המלמד בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו".

רבותינו מלמדים אותנו, שישנה לידה גשמית (כאשר אדם מוליד את הילד), ויש לידה רוחנית.

הלידה הרוחנית אפשרית גם אצל הבנים הביולוגיים וגם אצל התלמידים.

הלידה הרוחנית הרבה יותר קשה מהלידה הגשמית. הלידה הטבעית היא חד פעמית. התינוק נולד, ומאז הוא תמיד 'בן של אביו', בכל מקום שיהיה.

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

הולדה רוחנית, כאמור, נעשית
בכל רגע ורגע, והיא אפשרית רק
באמצעות מאור פנים וגילויי אהבה
וחיבה.

לא נכון ולא ראוי לצעוק על הילד:
"איפה אתה?? מה אתה עושה??"
לא, אני לא מרשה!!

מוטב לומר לו, "כן, חמוד. תספר לי
מה מפריע לך, ואולי נוכל לסדר את
העניינים".

ישנם אבות שמתנהגים לא כמו אבא
אלא כמו מפקד.

מסכן הילד הקטן, שכשאביו נכנס
הביתה הוא כבר במתח. ישנם בתים
שבהם יש גם מפקדת, ואז המצב
כבר הרבה יותר קשה, וצריך הרבה
רחמי שמים...

שעה, אלא משפיעה על אופן הבנייה
של הילד ועל אופן התנהלותו כל ימי
חיו.

איך הוא יהיה בביתו, איך יתנהג אל
אשתו ואל ילדיו, איך יהיה משאו
ומתנו עם הבריות - כל זה יושפע
במידה רבה מהדוגמא האישית
של האב, ומהחינוך שמחנך אותו
בילדותו ובנערותו!

אפילו תנועת יד יכולה להשפיע
הרבה!

לפעמים אב עושה תנועה של ביטול
על משהו שהילד אמר, אולי אפילו
בלי ששם לב, אבל יתכן שבכך גרם
לו להרגיש שאינו שווה כלום.

ואם תנועות של ביטול ומבטים של
זלזול הינם עניין של קבע - נגרם
בכך נזק קשה לילד.

לעילוי נשמת
שמואל בן סעידה ז"ל

דחייה וכאב.

על ידי הבעת פנים עלולים לתקוע בליבו של הילד מסמר חד, שימשיך לדקור אותו כל ימי חייו, ה' ישמור.

חינוך חייב להיות מתוך אהבה ומאור פנים!

רב המוסר שיעורים, צריך לתת לתלמידים לחוש את חשיבותם ואת חיבתו אליהם.

אם מיישהו נעדר מהשיעור הקודם, יאמר לו: "הצטערתי שלא ראיתך בפעם הקודמת, ואני כל כך שמח שהיום הצלחת להגיע! כשאני רואה אותך בשיעור, ננסך בי כוח למסור שיעור יותר יפה...".

כל המלמד את בן חברו תורה, כאילו ילדו. עלינו להתייחס גם אל "בן חברו" כאילו הוא ילד שלנו - באהבה ובחיבה.

כאמור, השפעת ההורה והמחנך אינה רק על ידי דיבור. הורים לא מבינים, לפעמים, "למה הוא נעלב כל כך מהר? למה הוא חושב שלא אוהבים אותו? למה הוא חושב שאף פעם לא מרוצים ממנו? אף פעם לא אמרתי לו עד כמה אנחנו מאוכזבים ממנו, אז למה הוא מרגיש ככה?..."

האדם משדר את המחשבות שלו ואת התחושות שלו, לא רק על ידי דיבור. לתנועות ולמראה יש השפעה רבה.

התנועות משפיעות, ועוד יותר מכך משפיעות הבעות הפנים.

הבן מסתכל על הבעת הפנים של האב. על ידי ההבעה באפשרותו לגרום לו שמחה, לתת לו את ההרגשה שהוא חשוב ואהוב, או להיפך ח"ו, ליצור אצלו תחושה של

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

רק כך אפשר ללמד ולחנך.

ברוך הוא..."

אמר הרב ניימן: "דברי הרב חדרו לעצמותיי. הבנתי שכך צריך רב להתייחס אל תלמידיו. זה לא הבן של ראובן או שמעון, זה הבן של הקדוש ברוך הוא!"

נתאר לעצמנו שיש לרב תלמיד שהוא בנו של גדול הדור, או בנו של עשיר מופלג. באופן טבעי, היחס אליו מיוחד יותר. כשהוא מלמד אותו, הוא חושב בליבו: הרי זה בנו של גדול הדור; זה בנו של העשיר הגדול. אבל במחשבה שנייה, יש כאן עיוות. כל אחד ואחד מהתלמידים אינו רק בנו של גדול הדור, אלא בנו של הקב"ה בכבודו ובעצמו!

אם כך יתייחס הרב אל כל אחד מתלמידיו, הכל ייראה אחרת. הוא יאהב אותם אהבת אבן קץ ויהיה מסור אליהם בכל נפשו ומאודו.

רבי יעקב נוימן זצ"ל, ראש ישיבת "אור ישראל" בפתח תקוה, היה ידוע באהבתו המיוחדת לתלמידיו. הוא היה אהבם כבניו ממש.

פעם אמר: "התדעו מהיכן קיבלתי את התכונה הזו? מהרב שלי".

בצעירותו ראה את רבו בוחן תלמיד. הרב שיבח את ידיעותיו והרעיף עליו אהבה גדולה. התעניין הרב נוימן אצל רבו: "מי התלמיד הזה?"

השיב הרב: "זה הבן של הקדוש ברוך הוא".

אמר הרב ניימן: "כן, כמובן, כולנו בנים של ה' - 'בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם' (דברים יד, א). אבל מיהו התלמיד הזה, מיהו אביו?"

"אמרתי לך: אבא שלו הוא הקדוש

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחה
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מויכל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה הי"ו, מרים בת זרהה הי"ו,
מזל בת מרים הי"ו, אליעזר בן רגינה הי"ו, ר' יהודה בן עישה הי"ו,
רחל רחאם ללה בת נרקיס הי"ו, תמר בת רגינה הי"ו,
רחל בת נגימה כוכבה הי"ו, לאה בת פנינה הי"ו,
מרדכי צבי בן רגינה הי"ו, ר' יגאל בן מלכה הי"ו, יעקב בן ברטה הי"ו,
יהונתן בן מרים הי"ו, יוסף בן ציונה הי"ו, ר' יצחק בן נעימה הי"ו ת.נצ.ב.ה.